

Sygn. akt III KK 401/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 sierpnia 2019 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. U.**

skazanego z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 lutego 2018 r., II Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 marca 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 marca 2018 r. (sygn. akt II K (...)) M. U. został uznany winnym czynu z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk i za ten czyn wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10,00 zł. Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 7 lutego 2019 r. (sygn. akt II Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasacje wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

- 1) rażące naruszenie prawa karnego procesowego, mające istotny wpływ na jego treść, mianowicie art. 366 k.p.k. w zw. z treścią przepisu art. 201 k.p.k. w związku z treścią przepisu art. 170 § 1 pkt 5 i art. 6 k.p.k., poprzez nie wyjaśnienie istotnych okoliczności dotyczących poczytalności skazanego w chwili czynu i oparciu ustaleń faktycznych w tym zakresie na opiniach sądowo - psychiatrycznych, które nie zawierają uzasadnienia zawartych w nich wniosków, są niepełne, są ze sobą wzajemnie sprzeczne, szczególnie w kontekście rozpoznanej u skazanego cyklofrenii (tj. choroby afektywnej dwubiegunowej - CHAD) oraz ich treść stoi w rażącej sprzeczności z treścią opinii psychiatrycznej sporządzonej przez M. B. , biegłego sądowego z zakresu psychiatrii.
- 2) rażącą obrazę prawa karnego procesowego polegającą na ograniczeniu prawa skazanego M. U. do obrony poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy skazanego złożonego na rozprawie w dniu 08 marca 2018 r. - mimo, iż wniosek ten był w pełni uzasadniony okolicznościami sprawy oraz treścią powołanych wyżej opinii sądowo - psychiatrycznych i zmierzał jedynie do wyjaśnienia podniesionych w jego treści istotnych okoliczności - i w żadnym razie nie zmierzał do przedłużenia postępowania.
- 3) rażące przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, jako, że bezzasadnie Sąd uznał, że nie może być dowodem w sprawie dokumentacja medyczna przedstawiona przez skazanego M. U., wskazująca na wadliwość i nieprawidłowość opinii sporządzonych przez powołanych przez sąd I instancji biegłych z zakresu psychiatrii (A. M. i A. K.) oraz psychologii (J. G.) przy czym Sąd Okręgowy w S. jako Sąd II instancji nie wskazał, jakie okoliczności przemawiają za odmową udzielenia tej dokumentacji waloru dowodu w sprawie.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

W odpowiedzi na przedmiotową kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza kasacji prowadzi do wniosku, że jest ona *de facto* powtórzeniem apelacji wraz z jej zarzutami, które tylko nieznacznie zostały zmodyfikowane na potrzeby postępowania przed Sądem Najwyższym. Zgodzić się wypada z Prokuratorem, iż dwa pierwsze zarzuty są o tyle chybione, iż podczas rozprawy odwoławczej, Sąd uwzględnił wnioski obrony i dopuścił dowód z uzupełniającą ustnej opinii biegłych psychiatrów i psychologa. Ustosunkowali się oni do wszystkich wątpliwości, czy też zarzutów obrony. Skarżący, jak wynika z uzasadnienia kasacji nie jest po prostu usatysfakcjonowany wynikiem opiniowania, jednakowoż nie przedstawia żadnych merytorycznych argumentów, które mogłyby racjonalnie podważyć wnioski wyciągnięte przez Sąd II instancji. Zwłaszcza, że wykazać musiałby nie tyle jakiegokolwiek błędy, ale błędy o charakterze rażącym. Podkreślić w tym miejscu należy, że rażące naruszenie prawa, mogące mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, zachodzi wówczas, gdy jest ono niewątpliwe i oczywiste, przy czym chodzi tutaj nie tyle o łatwość stwierdzenia danego uchybienia, ile o jego rangę i natężenie stopnia nieprawidłowości oraz zasadniczy wpływ tego uchybienia na treść orzeczenia odwoławczego (podobnie Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 29 maja 2012 r., II KK 106/12, OSNKW 2012). Kasacja, zwłaszcza z uwagi na konieczność jej sporządzenia przez podmiot profesjonalny, nie może sprowadzać się jedynie do wykazania niezadowolenia z prawomocnego rozstrzygnięcia sądu, ale wskazać konkretnie wady orzeczenia, których charakter jest tak dalece widoczny, że pomimo prawomocności tegoż rozstrzygnięcia musi ono zostać wzruszone.

Słusznie natomiast Sąd odwoławczy odniósł się do podnoszonego już na etapie apelacji zagadnienia dokumentacji przedłożonej przez obronę, a mającej na celu podważenie opinii psychiatryczno-psychologicznej. Na s. 7 - 8 uzasadnienia wyroku Sąd wskazuje, że wszelkie zarzuty do opinii jakie miała obrona zostały skonfrontowane podczas przesłuchania biegłych. A dokumenty przedkładane nie mogły stanowić dowodu na stan poczytalności sprawcy, z uwagi na szczególny tryb przewidziany w art. 201 k.p.k. dla tego rodzaju ewaluacji stanu podsądnego.

Z uwagi zatem na brak wskazania w kasacji rażącego naruszenia prawa mającego istotny wpływ na treść wyroku należało orzec jak w sentencji.